

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (šeštoji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. birželio 4 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Vartotojų apsauga – Direktyva 2002/65/EB – Nuotoliniu būdu sudaryta paskolos sutartis – Teisė atsisakyti sutarties – Pasekmės – 7 straipsnio 4 dalis – Gautų sumų grąžinimas – Kompensacijos už naudojimą mokėjimas – Paslaugos teikėjo pareiga – Neapėmimas“

Byloje C-301/18

dėl *Landgericht Bonn* (Bonos apygardos teismas, Vokietija) 2018 m. balandžio 17 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2018 m. gegužės 4 d. pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Thomas Leonhard

prieš

DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG

TEISINGUMO TEISMAS (šeštoji kolegija),

kuriį sudaro kolegijos pirmininkas M. Safjan (pranešėjas), teisėjai L. Bay Larsen ir N. Jääskinen,

generalinis advokatas G. Pitruzzella,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- T. Leonhard, atstovaujamo advokatės C. Köhler,
- *DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG*, atstovaujamos advokato A. Menkel,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos iš pradžių T. Henze, M. Hellmann ir E. Lankenau, vėliau – M. Hellmann, E. Lankenau ir J. Möller,
- Europos Komisijos, atstovaujamos F. Erlbacher ir C. Valero,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

* Proceso kalba: vokiečių.

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2002 m. rugsėjo 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/65/EB dėl nuotolinės prekybos vartotojams skirtomis finansinėmis paslaugomis ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 90/619/EEB ir direktyvas 97/7/EB ir 98/27/EB (OL L 271, 2002, p. 16; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 4 t., p. 321) 7 straipsnio 4 dalies išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Thomas Leonhard ir *DSL-Bank – DB Privat- und Firmenkundenbank AG* padalinio (toliau – *DSL-Bank*) ginčą dėl to, kad T. Leonhard pasinaudojo teise atsisakyti šių šalių sudarytos paskolos sutarties.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Direktyvos 2002/65 1, 3, 13 ir 14 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:
„(1) Siekiant vienos bendros rinkos tikslų, svarbu imtis priemonių, skirtų laipsniškai šiai rinkai įtvirtinti. Šios priemonės turi padėti užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą, vadovaujantis [EB] 95 ir 153 straipsniais.
<...>
(3) <...> Užtikrinant pasirinkimo laisvę, kuri yra svarbiausia vartotojų teisė, ir siekiant padidinti vartotojų pasitikėjimą nuotoline prekyba, būtina aukšto lygio vartotojų apsauga.
<...>
(13) Siekiant užtikrinti laisvą finansinių paslaugų judėjimą, šia direktyva turėtų būti garantuota aukšto lygio vartotojų apsauga. Šia direktyva derinamose srityse, jei joje nėra konkrečiai nurodyta kitaip, valstybės narės turėtų priimti tik tokias nuostatas, kokios numatytos šioje direktyvoje.
(14) Ši direktyva taikoma visoms finansinėms paslaugoms, kurias galima teikti nuotoliniu būdu. Tačiau tam tikras finansines paslaugas reglamentuoja specifinės Bendrijos teisės aktų nuostatos, kurios ir toliau taikomos toms finansinėms paslaugoms. Tačiau turėtų būti nustatyti nuotolinę prekybą tokiais paslaugomis reglamentuojantys principai.“
- 4 Šios direktyvos 1 straipsnio „Tikslas ir taikymo sritis“ 1 dalyje nurodyta:
„Šios direktyvos tikslas – suderinti valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus, susijusius su nuotoline prekyba vartotojams skirtomis finansinėmis paslaugomis.“

5 Minėtos direktyvos 2 straipsnyje „Sąvokų apibrėžimai“ numatyta:

„Šioje direktyvoje:

- a) „nuotolinė sutartis“ – tai bet kokia su finansinėmis paslaugomis susijusi sutartis, sudaryta paslaugų teikėjo ir vartotojo pagal paslaugų teikėjo organizuotą nuotolinės prekybos ar paslaugų teikimo sistemą, kai jis tos sutarties tikslais išimtinai naudojasi viena ar daugiau nuotolinio ryšio priemonių iki tos sutarties sudarymo ir ją sudarydamas;
- b) „finansinė paslauga“ – tai bet kokia bankinio, kreditinio, draudimo, asmeninės pensijos, investicinio ar mokamojo pobūdžio paslauga;
- c) „paslaugos teikėjas“ – tai bet koks fizinis ar juridinis asmuo, valstybinis ar privatus, kuris, versdamasis savo komercine ar profesine veikla, yra nuotolines sutartis teikiamų paslaugų teikėjas pagal sutartį [yra pagal nuotolines sutartis teikiamų paslaugų teikėjas];
- d) „vartotojas“ – bet koks fizinis asmuo, kuris šios direktyvos numatomose nuotolinėse sutartyse veikia siekdamas tikslų, nesusijusių su jo užsiėmimu, verslu ar profesija;

<...>“

6 Tos pačios direktyvos 3 straipsnio „Informacija, vartotojui pateikiama prieš sudarant nuotolinę sutartį“ 1 dalyje nustatyta:

„Prieš tam tikrą laiką iki vartotojas susaistomas kokios nors nuotolinės sutarties ar ofertos, jam pateikiama ši informacija, susijusi su:

<...>

3) nuotoline sutartimi:

- a) teisės atsisakyti sutarties pagal 6 straipsnį buvimas arba nebuvimas ir, jei teisė atsisakyti sutarties taikoma, – jos trukmė ir realizavimo sąlygos, įskaitant informaciją apie sumą, kurią vartotojui gali reikėti sumokėti pagal 7 straipsnio 1 dalį, bei apie tos teisės nepanaudojimo pasekmes;

<...>“

7 Direktyvos 2002/65 6 straipsnyje „Teisė atsisakyti sutarties“ nurodyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad vartotojas turėtų 14 kalendorinių dienų terminą atsisakyti sutarties be netesybų ir nenurodydamas jokios priežasties. <...>

Sutarties atsisakymo terminas pradedamas skaičiuoti:

- arba nuo nuotolinės sutarties sudarymo dienos <...>, arba
- nuo tos dienos, kai vartotojas gauna sutarties terminus ir sąlygas bei informaciją pagal 5 straipsnio 1 ar 2 dalį, jei tai įvyksta vėliau, nei pirmojoje įtraukoje nurodyta data.

<...>

2. Teisė atsisakyti sutarties netaikoma:

<...>

c) sutartims, kurias tiesioginiu vartotojo prašymu abi šalys yra visiškai įvykdę [įvykdžiusios] vartotojui nepasinaudojus teise atsisakyti sutarties.

3. Valstybės narės gali numatyti, kad teisė atsisakyti sutarties netaikoma:

a) kreditams, kuriais visų pirma siekiama įgyti ar išlaikyti nuosavybės teises į žemę arba į esamą ar statomą pastatą, arba siekiama atlikti pastato atnaujinimą ar pagerinimus;

b) kreditams, apsaugotiems nekilnojamojo turto hipoteka arba su nekilnojamuoju turtu susijusia teise;

<...>

6. Jei vartotojas pasinaudoja teise atsisakyti sutarties, jis iki atitinkamo termino pabaigos apie tai praneša laikydamasis praktinių nurodymų, pateiktų pagal 3 straipsnio 1 dalies 3 punkto d papunktį, priemėmis, kurias galima įrodyti pagal nacionalinę teisę. Laikoma, kad terminas neuždelstas, jei pranešimas (jei jis yra rašytinis ar yra kitokioje patvarioje laikmenoje, su kuria gali susipažinti gavėjas) pristatomas iki termino pabaigos.

<...>“

8. Tos pačios direktyvos 7 straipsnyje „Apmokėjimas už paslaugą, suteiktą prieš nutraukiant sutartį“ numatyta:

„1. Kai vartotojas pagal 6 straipsnio 1 dalį pasinaudoja teise atsisakyti sutarties, jis pernelyg nedelsdamas turėtų sumokėti už paslaugą, kurią paslaugos teikėjas faktiškai suteikė pagal sutartį. Sutarties vykdymas gali prasidėti tik vartotojui davus sutikimą. <...>

<...>

3. Paslaugos teikėjas negali reikalauti, kad vartotojas sumokėtų kokią nors sumą pagal 1 dalį, išskyrus atvejus, kai jis gali įrodyti, kad vartotojas apie mokėtiną sumą buvo tinkamai informuotas pagal 3 straipsnio 1 dalies 3 punkto a papunktį. Tačiau jokių atvejų jis negali reikalauti tokio mokėjimo, jei jis be išankstinio vartotojo prašymo yra pradėjęs vykdyti sutartį prieš pasibaigiant 6 straipsnio 1 dalyje numatytam sutarties atsisakymo terminui.

4. Paslaugos teikėjas, pernelyg nedelsdamas ir ne vėliau kaip per 30 kalendorinių dienų, grąžina vartotojui bet kokias iš jo pagal nuotolinę sutartį gautas sumas, išskyrus 1 dalyje nurodytą sumą. Šis terminas prasideda nuo dienos, kai paslaugos teikėjas gauna pranešimą apie atsisakymą sudaryti sutartį.

5. Vartotojas, ilgai nedelsdamas ir ne vėliau kaip per 30 kalendorinių dienų, grąžina paslaugos teikėjui bet kokias iš jo gautas sumas ir (ar) turtą. <...>“

Vokietijos teisė

9. Pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos *Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilinis kodeksas) (toliau – BGB) 312b straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Nuotolinės sutartys yra sutartys dėl prekių tiekimo arba paslaugų teikimo, įskaitant finansines paslaugas, sudaromos tarp verslininko ir vartotojo naudojant išimtinai nuotolinio ryšio priemones, išskyrus atvejus, kai sutartis sudaroma ne pagal nuotolinės prekybos ar paslaugų teikimo sistemą. Pirmame sakinyje minimos finansinės paslaugos yra bankininkystės paslaugos bei bet kokios paslaugos, susijusios su kreditu, draudimu, asmenų pensijomis, investicijomis ar mokėjimais.“

10 BGB 312d straipsnyje nustatyta:

„1. Nuotolinę sutartį sudaręs vartotojas turi teisę jos atsisakyti pagal 355 straipsnį. <...>

2. Nukrypstant nuo 355 straipsnio 2 dalies pirmo sakinio, sutarties atsisakymo terminas nepradedamas skaičiuoti, kol neįvykdyta informavimo pareiga pagal 312c straipsnio 2 dalį, <...> o paslaugų sutarties atveju jis pradedamas skaičiuoti ne anksčiau kaip sutarties sudarymo dieną.

3. Paslaugų teikimo sutarties atveju teisė atsisakyti sutarties išnyksta ir šiais atvejais:

1) finansinės paslaugos atveju – jei aiškiu vartotojo prašymu abi šalys yra visiškai įvykdžiusios sutartį vartotojui nepasinaudojus teise jos atsisakyti <...>

<...>

5. Teisė atsisakyti sutarties taip pat netaikoma nuotolinių sutarčių atveju, kai atsisakymo ir grąžinimo teisė pagal 355 arba 356 straipsnį vartotojui priklauso remiantis 495, 499–507 straipsniais. Tokioms sutartims pagal analogiją taikoma 2 dalis.

6. Nukrypstant nuo 357 straipsnio 1 dalies, dėl finansinių paslaugų sudarytų nuotolinių sutarčių atvejais vartotojas pagal nuostatas dėl įstatyme numatytos teisės atsisakyti sutarties privalo sumokėti kompensaciją už suteiktą paslaugą tik tada, jei prieš sudarant sutartį jis buvo informuotas apie šį teisinį padarinį ir jei aiškiai sutiko, kad verslininkas pradėtų teikti paslaugą prieš pasibaigiant sutarties atsisakymo terminui.“

11 BGB 346 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Jei viena sutarties šalis remiasi sutarties ar įstatymo nuostata dėl sutarties atsisakymo, atsisakius sutarties turi būti grąžinta tai, kas suteikta, ir faktiškai gauta nauda.

2. Vietoj grąžinimo skolininkas privalo sumokėti kompensaciją, jeigu:

1) grąžinimas neįmanomas dėl to, kas įsigyta, pobūdžio <...>

Jei sutartyje numatyta priešpriešinė paslauga, į ją turi būti atsižvelgta apskaičiuojant kompensaciją; jei kompensacija mokėtina už naudą, gautą iš paskolos, gali būti pateikti įrodymai, jog naudos vertė buvo mažesnė.“

12 BGB 355 straipsnio 3 dalyje nustatyta:

„Teisė atsisakyti sutarties išnyksta praėjus šešioms mėnesiams po sutarties sudarymo. Prekių tiekimo atveju terminas prasideda ne anksčiau kaip jų pristatymo gavėjui dieną. Nukrypstant nuo pirmo sakinio, teisė atsisakyti sutarties neišnyksta, jeigu vartotojui nebuvo tinkamai pranešta apie jo teisę atsisakyti sutarties, o finansinių paslaugų nuotolinių sutarčių atveju – jeigu verslininkas tinkamai neįvykdė savo pareigų informuoti pagal 312c straipsnio 2 dalies 1 punktą.“

13 BGB 495 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Vartojimo paskolos sutarties atveju paskolos gavėjas turi teisę jos atsisakyti pagal 355 straipsnį.“

14 Pagrindinei bylai taikytinos redakcijos *Verordnung über Informations- und Nachweispflichten nach bürgerlichem Recht* (Nutarimas dėl pareigos pateikti informaciją ir įrodymus pagal civilinę teisę) numatyta informavimo pareiga, kurios verslininkas turi laikytis, sudarydamas, be kita ko, nuotolines sutartis su vartotojais; šis nutarimas taip pat yra kredito įstaigų pareigų informuoti paskolų gavėjus išraiška.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

15 2005 m. lapkričio mėn. T. Leonhard, kaip vartotojas, su kredito įstaiga *DSL-Bank* sudarė dvi paskolos sutartis, skirtas dviem butams įsigyti (toliau – nagrinėjamos sutartys).

16 Nagrinėjamų sutarčių sudarymo procedūra vyko taip, kaip nurodyta toliau.

17 2005 m. lapkričio 10 d. *DSL-Bank* perdavė T. Leonhard du iš anksto parengtus dokumentus, pavadintus „Paskolos sutartis“; juose buvo pateikta informacija apie teisę atsisakyti sutarties. Kaip matyti iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, pateikiant šią informaciją nebuvo pakartotas galiojančių Vokietijos teisės aktų tekstas, todėl jai negalėjo būti taikoma nenuginčijama teisėtumo prezumpcija, kuri taikoma pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos Nutarimo dėl įpareigojimų pateikti informaciją ir įrodymus pagal civilinę teisę priede nurodytai informacijai.

18 2005 m. lapkričio 11 d. T. Leonhard pasirašė minėtus dokumentus ir perdavė juos *DSL-Bank*. Paskui T. Leonhard pateikė sutartas garantijas ir, be kita ko, įkeitė aptariamą nekilnojamąjį turtą. *DSL-Bank* jo prašymu išmokėjo jam paskolintą sumą.

19 Kas mėnesį mokėjęs palūkanas už suteiktą paskolą, 2015 m. lapkričio 14 d. laišku T. Leonhard pranešė *DSL-Bank*, kad atsisako nagrinėjamų sutarčių. Grįsdamas šį pranešimą jis tvirtino, kad informacija apie teisę atsisakyti sutarties, kuri jam buvo pateikta sudarant šias sutartis, neatitinka nacionalinės teisės aktų. Dėl būsimų palūkanų mokėjimų T. Leonhard nurodė, kad šie mokėjimai negali būti prilyginti jo įsipareigojimų pagal nagrinėjamas sutartis pripažinimui ir kad jis pasilieka teisę reikalauti, kad *DSL-Bank* grąžintų šiuos mokėjimus.

20 Kadangi *DSL-Bank* atsisakė pripažinti, kad T. Leonhard teisėtai atsisakė nagrinėjamų sutarčių, šis kreipėsi į *Landgericht Bonn* (Bonos apygardos teismas, Vokietija) su prašymu pripažinti jo atsisakymo teisėtumą ir priteisti iš *DSL-Bank* kompensaciją už naudojimąsi palūkanomis, kurias jis sumokėjo *DSL-Bank* prieš atsisakydamas sutarties.

21 Anot prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo, nagrinėjamos sutartys turi būti laikomos „nuotolinėmis sutartimis“, kaip tai suprantama pagal BGB 312b straipsnį, nes, remiantis nacionalinių teismų jurisprudencija, nuotolinių sutarčių nuostatos dėl teisės atsisakyti sutarties taikomos ir nekilnojamojo turto paskolos sutartims.

22 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad šio sprendimo 17 punkte nurodytuose dokumentuose pateikta informacija apie teisę atsisakyti sutarties neatitiko nacionalinės teisės aktų, todėl reikia pripažinti, kad T. Leonhard teisėtai atsisakė nagrinėjamų sutarčių.

23 Kiek tai susiję su tokio atsisakymo pasekmėmis, šis teismas pažymi, kad pagal BGB 346 straipsnio 1 dalį ir 346 straipsnio 2 dalies pirmo sakinio 1 punktą paskolos gavėjas turi grąžinti paskolos davėjui paskolintą sumą ir kompensaciją už paskolos gavėjo gautą naudą; pagal BGB 346 straipsnio 2 dalies antrą sakinį ši kompensacija paprastai apsiriboja šalių sudarytoje sutartyje numatytomis palūkanomis. Paskolos davėjas turi grąžinti paskolos gavėjui ne tik gautas įmokas, bet ir kompensaciją už jų naudojimą.

24 Šis teismas taip pat nurodo, kad pagal BGB 312d straipsnio 6 dalį nuotoliniu būdu sudarytų finansinių paslaugų sutarčių atveju vartotojas privalo sumokėti kompensaciją už suteiktą paslaugą tik tada, jei prieš sudarydamas sutartį jis buvo informuotas apie šį teisinį padarinį ir jei aiškiai sutiko, kad verslininkas pradėtų teikti paslaugą prieš pasibaigiant sutarties atsisakymo terminui. Vis dėlto jis mano, kad nacionalinės teisės nuostatas galima aiškinti taip, kad vartotojas visada turi teisę į kompensaciją už naudojimą pagal BGB 346 straipsnio 2 dalies pirmo sakinio 1 punktą. Tokiu atveju vartotojas paskolos gavėjas ne tik atgautų sumokėtą paskolos dalį ir palūkanas, bet ir turėtų teisę į kompensaciją už naudojimą.

25 Vis dėlto, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, pagal Direktyvos 2002/65 7 straipsnį paskolos gavėjas negali reikalauti iš paskolos davėjo tokios kompensacijos, nes šia direktyva visiškai suderinami valstybių narių teisės aktai šiuo klausimu.

26 Šiomis aplinkybėmis *Landgericht Bonn* (Bonos apygardos teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Direktyvos 2002/65 7 straipsnio 4 dalį reikia aiškinti taip, kad pagal ją draudžiama nacionalinės teisės nuostata, kurioje numatyta, kad, vartotojui pareiškus apie nuotoliniu būdu sudarytos paskolos sutarties atsisakymą, paslaugos teikėjas ne tik turi grąžinti vartotojui iš jo pagal tokią sutartį gautą sumą, bet ir privalo sumokėti kompensaciją už šios sumos naudojimą?“

Procesas Teisingumo Teisme

27 2018 m. gruodžio 4 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi šios bylos nagrinėjimas buvo sustabdytas, kol bus paskelbtas 2019 m. rugsėjo 11 d. Sprendimas *Romano* (C-143/18, EU:C:2019:701).

28 Teisingumo Teismo kanceliarija pranešė apie tą sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

29 2019 m. rugsėjo 25 d. raštu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2019 m. spalio 1 d., prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsakydamas į Teisingumo Teismo pateiktą klausimą, jį informavo, kad neatsiima prašymo priimti prejudicinį sprendimą, nes 2019 m. rugsėjo 11 d. Sprendime *Romano* (C-143/18, EU:C:2019:701) Teisingumo Teismas neatsakė į trečiąjį prejudicinį klausimą, sutampantį su vieninteliu šioje byloje pateiktu klausimu.

Dėl prejudicinio klausimo

30 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2002/65 7 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad tuo atveju, kai vartotojas pasinaudoja teise atsisakyti su paslaugos teikėju nuotoliniu būdu sudarytos paskolos sutarties, jis turi teisę iš paslaugos teikėjo reikalauti grąžinti vykdant šią sutartį sumokėtą sumą ir palūkanas, išskyrus sumas, kurias vartotojas privalo sumokėti paslaugos teikėjui pagal šios direktyvos 7 straipsnio 1 ir 3 dalis, tačiau negali gauti kompensacijos už šios sumos ir palūkanų naudojimą.

31 Pirmiausia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatuoja, kad pagal šio sprendimo 24 punkte nurodytas nacionalinės teisės nuostatas vartotojas, atsisakęs su paslaugos teikėju sudarytos sutarties, turi teisę ne tik atgauti šiam tiekėjui sumokėtą sumą ir palūkanas, bet ir gauti kompensaciją už naudojimą.

- 32 Šiuo klausimu primintina, kad, kaip matyti iš Direktyvos 2002/65 7 straipsnio 4 dalies, tuo atveju, kai vartotojas nusprendžia pasinaudoti teise atsisakyti nuotoliniu būdu sudarytos paskolos sutarties, paslaugos teikėjas turi grąžinti šiam vartotojui visas iš jo pagal šią sutartį gautas sumas, išskyrus šio 7 straipsnio 1 dalyje nurodytą sumą, t. y. sumą už faktiškai suteiktą finansinę paslaugą, laikydamasis šios direktyvos 7 straipsnio 3 dalyje nustatytų sąlygų.
- 33 Direktyvos 2002/65 7 straipsnio 4 dalies formuluotė yra aiški ir joje numatyta paslaugos teikėjo pareiga grąžinti vartotojui visas „iš jo pagal nuotolinę sutartį gautas“ sumas ir tik šias sumas.
- 34 Kai vykdydamas paskolos sutartį vartotojas sumoka paslaugos teikėjui paskolos sumą su palūkanomis, Direktyvos 2002/65 7 straipsnio 4 dalyje numatytas grąžinimas turi apimti tiek vartotojo sumokėtas paskolos sumas, tiek jos palūkanas.
- 35 Nei Direktyvos 2002/65 7 straipsnio 4 dalyje, nei jokioje kitoje jos nuostatoje nenumatyta, jog tuo atveju, kai vartotojas atsisako su paslaugos teikėju sudarytos sutarties, paslaugos teikėjas turi pareigą sumokėti šiam vartotojui ne tik jo sumokėtą paskolos dalį ir palūkanas, bet ir kompensaciją už sumų, kurias paslaugos teikėjas gavo pagal šią sutartį, naudojimą.
- 36 Šiuo klausimu primintina, kad pagal Direktyvos 2002/65 1 straipsnio 1 dalį, siejamą su jos 13 konstatuojamąja dalimi, šia direktyva iš esmės visiškai suderinami joje reglamentuojami aspektai. Iš tiesų, kaip nurodyta šioje konstatuojamojoje dalyje, šia direktyva derinamose srityse, jeigu joje nėra konkrečiai nurodyta kitaip, valstybės narės turėtų priimti tik tokias nuostatas, kokios numatytos šioje direktyvoje (2019 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Romano*, C-143/18, EU:C:2019:701, 34 punktą).
- 37 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2002/65 7 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad tuo atveju, kai vartotojas pasinaudoja teise atsisakyti su paslaugos teikėju nuotoliniu būdu sudarytos paskolos sutarties, jis turi teisę iš paslaugos teikėjo reikalauti grąžinti vykdant šią sutartį sumokėtą sumą ir palūkanas, išskyrus sumas, kurias vartotojas privalo sumokėti paslaugos teikėjui pagal šios direktyvos 7 straipsnio 1 ir 3 dalis, tačiau negali gauti kompensacijos už šios sumos ir palūkanų naudojimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 38 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (šeštoji kolegija) nusprendžia:

2002 m. rugsėjo 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/65/EB dėl nuotolinės prekybos vartotojams skirtomis finansinėmis paslaugomis ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 90/619/EEB ir direktyvas 97/7/EB ir 98/27/EB, 7 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad tuo atveju, kai vartotojas pasinaudoja teise atsisakyti su paslaugos teikėju nuotoliniu būdu sudarytos paskolos sutarties, jis turi teisę iš paslaugos teikėjo reikalauti grąžinti vykdant šią sutartį sumokėtą sumą ir palūkanas, išskyrus sumas, kurias vartotojas privalo sumokėti paslaugos teikėjui pagal šios direktyvos 7 straipsnio 1 ir 3 dalis, tačiau negali gauti kompensacijos už šios sumos ir palūkanų naudojimą.

Parašai.